

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излъчва сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидета; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписуватъ до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните постоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Цариградъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ОБЩЕСТВЕННИТЕ СИЛИ.

Обществениите сили са въплотяватъ въ идеи, и споредъ както идеи са издигатъ и очистеватъ, обществото напредува. Ний не вѣрваме нити първити човѣшки общества да са могли да съществуватъ безъ една идея, която да имъ състави или поне стѣгне връзката. И ако ви кажемъ че първити общества сѣ установили сѣ на силата, вий ще са съгласите че тѣ не сѣ могли да са удържатъ освѣнъ като самата тѣзи насила са е идеализирувала. Човѣцити сѣ употрѣбили силата като една отеческа власть, дали и даже едно божественно происхождение. Митологіята почти на сичкити народи, въ Индія както и Перу, между Тевтонити както между Римлянити и Гръцити, дава многочислени доказателства за тѣзи идеализация. Не ни сѣ останали, отъ първити врѣмена на човѣщината, доста памятници за да изложимъ подробно какъ обществото са е развивало; нъ туй което можимъ да кажимъ безъ да са впусками въ заключения, то е че, сѣ този или онзи начинъ, първити идеи на човѣцити са привързватъ на силата, че тѣзи сила са заявява чрезъ побѣди върху човѣци, върху дивни звѣрове, или върху естествени препятствія. Първиятъ, който е изнамерилъ крылатата стрѣла, сѣ която да бие дивичъ въ Немродъ, първиятъ, който е забилъ колове въ едно езеро и показалъ какъ можеше човѣкъ да си направи вжтрѣ едно прибрѣжище, първиятъ който е издѣлбалъ една лодка и е подчинилъ подъ себе си зловната вълма негли са е прогласилъ царъ въ плѣмято си.

Интелигенціята е имала тѣй своята частъ отъ честити, които испърво сѣ были запазени само за силата. Нъ тѣзи частъ е останала дълго врѣме твърдѣ малка, защото чувството, което е по голѣмиятъ братъ на интелигенціята, е спечелило голѣмо вліаніе, и много пѣти е сполучило да преудолѣе надъ скотската вещественна сила. Чувството, на което живіятъ и силниятъ образъ са нарича страсть, има върху човѣка една власть по напѣшна и по главна отъ интелегенціята, защото чувството е въ тѣсни сношенія сѣ чувствованията; то има, най много въ началото, една вещественна наклонность, догдѣто интелигенціята постѣпва отвлечено, и пѣйна дѣятелность са извършва сичката въ духътъ. Навѣрно, обичливити чувства на дѣтето трѣба да са отдаватъ на пріятни чувстваванія произведени отъ грижити на майката. По късно, разумътъ ще му представи синовната любовь като една длъжность; нъ навѣрно, разумътъ недохожда освѣнъ слѣдъ чувството както плодътъ слѣдъ цвѣтътъ.

Обществото сѣщо — науката и религіята сѣ съгласни върху тѣзи точка — е преминало презъ единъ периодъ на дѣтнество. Когато силата не е была користолобива

тогасъ е было царуваніето на чувството. Най високото израженіе на чувството е религіята. Туй ще са пріеме отъ придържителити на едно божественно откритіе, както и отъ придържителити на човѣшкото происхождение отъ религіити. Религіята е едно чувство, защото полага вѣрата по горѣ отъ разумътъ, и това чувство е (когато е чисто) най високото, и въ сѣкой случай най силното отъ сички, защото сичкити други чувства дохождатъ слѣдъ него, и занимаютъ отъ него силата си и начинътъ си за израженіе.

Нужно ли е да доказвами че идеята на моралътъ, на правдата на сѣки човѣкъ е въ отношеніе сѣ нѣговата идея за божеството? Това е твърдѣ очевидно. Знаино е още че първити религіозни идеи на повечето отъ народити са были твърдѣ тѣсни и ни са видятъ сега доста груби; между нѣкои тѣ сѣ были още повече груби прѣди да са напишатъ. Нъ най благородната, най високата, най божественната отъ религіити има туй общо нѣщо сѣ онуй което може да са нарѣче най неразумното отъ суевѣріята, дѣто клони да завладѣе човѣка цѣль, да господствува надъ мислити му, да управлява дѣлата му, да го глѣда като свое нѣщо. Въ една минута въ исторіята, най много за спиритуалистнити религіи, туй е было едно благодаріаніе, като сичко, което спира скотската сила и скотскити охоти, които са нейно слѣдствіе, е една причина на напѣдкѣтъ за човѣщината.

Нъ достига една минута въ която чувствата, макаръ и да правятъ услуги на обществото, немогутъ вече нищо да правятъ за напѣдкѣтъ. Като са вкаменятъ, тѣ ще клонятъ повече да го спрѣтъ въ връвѣжтъ му. Неможе да бѣде другояче. Чувството е исклучително и властолобиво, и толкосъ повече колкото е по силно; то е кждѣрно за сичкити жртви и ги изискува сичкити. Разумътъ и волята трѣба да са подчинятъ като дѣлата. Да ли мистицизмътъ пріема разумътъ! Вѣрвай, даже нѣразумното! Вика той. Оставенъ на самъ себе си, разумътъ неможе да прѣдпріема освѣнъ боязливи възстанія, които въ слабостта си той често е расположенъ да укорява самъ; неговата сѣвѣсть говори въ полза на чувството, което прѣтърпѣва мистическити вдѣхновения, защото полусвѣтлината, която го заобикаля, не го оставя да распознае истинната. (Слѣдва.)

Благодареніе на ревността и на патриотическити чувства на нашити царградски младежи, българскіятъ народъ ще са слобіе подиръ единъ мѣсець сѣ едно періодическо списаніе подъ заглавіе: ЧИТАЛИЩЕ.

Программата на туй ново періодическо списаніе ще бѣди да са занимава сѣ сѣ прѣдмети отъ сичкити клонове на науката, на индустріята, търговіята и земледѣліето. Тѣзи программа неможе да бѣде по-добра, стига да са изпълни точно.

Ний завардвами правото да разгѣдами първиятъ брой на ЧИТАЛИЩЕТО; колкото за сега ний помѣстими сѣ радостъ по-доло извѣстіето му като изражавами надѣжда че наврѣдъ то ще намѣри едно благоволително и горѣщо пріѣманіе достойно за патриотизмътъ на онѣзи които сѣ го прѣдпріѣли.

ПЕРИОДИЧЕСКОТО СПИСАНИЕ

ЧИТАЛИЩЕ

—0—

Ако не са лѣжимъ, българскіятъ народъ достатъчно е вече оцѣнилъ дѣйствителнѣжъ ползъ която носи сѣ себѣ си въ народниятъ животъ умственното развитіе. Нужнити за музити чувства които отъ нѣколко врѣме обладаватъ почти всѣкѣдъ у насъ сѣрцата и на млади и на стари, благодарнити стрѣмленія къмъ сѣвършенното ни освобожденіе отъ тѣжкити вериги на невѣжеството, умножающити са ежедневно по отечеството ни училища, каквито и да са тѣ по настоящему, учрежденіето въ по първити градове на Читалища съперничающія по ревность едно на друго, основаніето на толкосъ Дружества отъ стѣрна на красній български полъ, непрѣстаннити и достопохвални чрезъ печата ни съезания върху народнитъ ни въобще напѣдкѣтъ, многообразнити подвиги които ставатъ тѣй усердно и вжтрѣ въ България и вънъ отъ нея, за да са всели по възможности и у насъ сѣятелното и благодарителното царство на просвѣщеніето, все то не ли явно показва, че българскіятъ народъ жарко жѣлае, става що става около него и далечъ отъ него, да са развива умственно, да улущава постепенно общественното си положеніе, и да върви все напѣдъ, все напѣдъ?

Вѣстинна, поощрителнити призованія къмъ ученіето на дали сѣ още станали сѣвѣмъ излишни за сички, обаче оная частъ отъ народа която вече охотно пріпознава происходящити отъ него питателни плодове, нуждае са дѣвѣсь, мислятъ, не толкосъ отъ поощреніе къмъ наукѣтъ, каквото отъ удобнити за распространеніето и сѣрства, между които първата степенъ занимаватъ естествено книгити.

« Оружія, Оружія, » извѣстѣва ни са че викали яростно нѣкадѣ распалени патриоти, на които милото отечество са намѣрвало въ критическо положеніе. « Книги, книги, » викатъ и трѣба да викатъ отъ всяка страна на отечеството ни, любители на просвѣщеніето. Сладкѣ гласъ и утѣшителенъ за единъ народъ който си върши тѣй тихо и тѣй законно общественното си възрожденіе чрезъ науката. Отъ книги иматъ лужди и учители и ученици, отъ книги са лишаватъ и читалища и читатели, отъ скудость на книги писани на нашъ матерій языкъ са плачатъ справедливо и млади и стари, и родители чѣдолюбиви и чѣда ученолюбиви, и мощи и дѣвочки, които вече добръ проумѣха, че едно отъ най прѣлѣстнити и най за скѣни дѣвѣсь украшения е, умственното и нравственое образование. Както за жеднити пѣтници една чѣша вода е неущѣнно благодаріаніе, тѣй дѣвѣсь и за напѣднующіятъ български народъ една добра книга писана на родственниятъ му языкъ е заслуга невѣзнаградима. Ето защо отъ нѣколко врѣме и появляющити са тѣя достопохвални на языка ни книги и вѣстницити ни особено оцѣлватъ са достатъчно вече. Нъ, освѣнъ малочислѣнността имъ, книгити са далечъ отъ да отговарятъ сѣвършено на многообразнити нужди които вече повелително са налагатъ на читающата частъ отъ народа ни, а вѣстницити неизбѣжни въ сѣки случай и многополезни, длѣжни са обаче по прѣдзначеніето си да са ограничаватъ почти исклучително въ тѣснитъ кругъ на

текущата съвременна живот. Тя е, така рече, свѣтлавица които бляскат често чрез гъстити облаци на невѣжеството, без да могат обаче да ги разпръскат съвсѣмъ.

За да заслужи пък пакши по обширно въ тѣзи умствени трѣбованія на народа Българи родолюбиви въ Цариград бѣше основала тѣй родолюбиво прѣди години, достопохвалити въ всяко отношение « Български Книжници, » които дѣйствиелно спомогнаха за народното ни развитіе. По нещастію, по причина на църковнонароднитѣ ни въпросъ, у насъ отъ тоякъ добри общи прѣдпріятія, едно са остави ужъ за вѣре, а други сѣ отложиха за други пѣтъ. Сичко това обаче, ако дѣйствително вѣремето е злато, несумнено е една чиста и непоправима загуба за напредъкътъ ни, и то е жалостно. За да поправи при всѣмъ тѣмъ това нѣщо по възможности, а при томъ да отговори и оно отъ своя страна на една отъ денъ по живостно чувствуема нужда, Българското въ Цариград Читалище, при сичката си скудость отъ необходимити за такива прѣдпріятія средства, основа обаче и вече устрои, съ съизволеніе на Правителството, едно Периодическо списаніе, на което прѣви брой ще излезе на прѣви идущій октомврія. То ще носи благонадѣжно имя Читалище, не само защото са ражда отъ родителъ тезоимененъ, но и защото основанити вече и ежедневно основаеми по Българи Читалища, съ благополучното рѣшеніе на въпроса, отварятъ справедливо нова епоха за българското образование. Българското въ Цариград Читалище желае, чрезъ името съ което еднодушно крѣпва периодическото си списаніе, да продължи за всегда, ако е възможно, и да предаде на грядущити български поколения като драгоценно въспоминаніе това преблагоугодно и извъредно за насъ умствено движение, което отъ нѣколко вѣреме завзе тѣй силно по отечеството ни и градове и села, а особено ревностната младеж, и не само мъжскій по и красній полъ. Пламень Божественъ, който избухна тѣй внезапно и распали българскити сѣрца всѣкъдѣ, Читалището иска за да не би да изгасни или ослабне, да го съхрани по възможности, и да го прѣобърне постепенно на трайно и неизгасимо свято огнище, което да съгрѣва и укрѣпява българскіятъ народъ за дълго вѣреме. При това, чрезъ рѣченното име то желае още да са свържи по тѣсно съ вѣнчашнити си сѣмѣнни сѣбратія, на които и дълго е да засвидѣтелствува тука дълбоката си признателностъ за дѣто го тѣй ревностно насърчиха много отъ тѣхъ за това общеполезно прѣдпріятіе, желателнѣтъ и възможнѣтъ усилѣхъ на което впрочемъ ще са очаква по вишъ часть отъ тѣхното братско съдѣйствие и прилежаніе.

Периодическото Списаніе Читалище ще излиза два пѣти въ мѣсеца и ще са занимава, вѣтъ отъ съвременнити политически сѣбитія съ все що са отнася прямо или косвено до изобилнити произведенія на човѣческіятъ разумъ и човѣческата въобще дѣятелностъ. Като пчела цвѣтопитаема, Читалището, далечъ по възможности отъ чистополитическити разискванія, ще лѣти свободно отъ клонъ на клонъ всеобщѣтъ наукѣ, безъ да прѣнебрегва и по положителнити занаятѣ които спомогатъ по право за вещественното благосъстояніе на човѣчеството. Книжевностъ славяно-българска и чуждестранна, стара и нова. Общи прѣдмѣти исторически, философически, религиозни и правствени. Обществени, законоведни и икономически въпроси. Изящни искусства и мѣстни описванія. Понятія отъ търговія, промишленостъ и землѣдѣіе. Поглѣдъ върху естествени науки въобщѣ и понятія отъ нѣколко игиенически знанія. Изобрѣтанія, изобрѣтатели и житія на велики мъжѣ, упознанія, съ вѣстницити и въобще, умственинѣтъ напредъкъ по между Българити и умствениното движение по Европѣ: Ето въ кратѣ, обикновенната храна, която периодическото списаніе Читалище ще са грижи да принося благопристойно и споредъ обстоятелствата на любознателнити си читатели. Както видятъ тѣ, полето, въ което съ драго сѣрце въспрѣимамъ да са трудимъ рѣвносно, е пространно, и, споредъ Евангеліето, жатва много, дѣятелни же мало. Но нѣтъ ще призовемъ и вече призоваваме на помощь не само нашити трудолюбиви учени, нѣ и по благосъстоятелнити наши патриоти, и надѣждити ни за отзивъ благопріятенъ на тѣя наши призованія сѣ поне тоякъ твърди, колкото непоколебими ще

бдѣятъ и убеженіята ни въ здравити, споредъ насъ начаяла, които ще ни вдѣхнуватъ непрѣстанно и ще водятъ слабото ни перо. При това не ли е вече вѣреме да са заловимъ съ важностъ и рѣшителностъ о здравѣтъ наукѣ и да участвуваме поне умствено въ движението на всеобщата цивилизация? Вѣреме е Българи, крайно вѣреме е да почнемъ вече да освобождаваме съ мъдростъ Българскіятъ духъ отъ каквито и да сѣ прѣдрасѣдки и раболѣпства, невидими но силни спомощници на духовното тиранство, което тежи тѣй тежко върху неразвитити народи. Вѣреме е да развѣемъ, и, така рече, да откриемъ за народа си непознатій почти нему онзи внутренній човѣкъ, когото съставляватъ просвѣтенъ и високолѣтящъ разумъ, блага душа, образованно сѣрце, самосвѣсть, благородни идеи, благородни чувства, благородни стремленія, крѣпка воля, твърда дѣятелностъ въ сяко едно добро прѣдрасѣдливо прѣдпріятіе, постоянство и освѣтлена вѣра въ добрити начаяла, мъдро любопытство, посвѣщеніе, трудъ, постоянно желаніе за добиваніе на благосъстояніе въ ежедневнѣтъ животъ, великодушіе, благонамѣренностъ, отечестволубіе, съвременни прѣважни сѣбитія които отъ нѣколко вѣреме занимаватъ тѣй силно духовити, не ли впрочемъ ясно показватъ че само здравата наука и истинното образование възвишаватъ народити? . . .

За да изпълни точно задѣженіята си, Периодическото Списаніе Читалище нѣтъ ще прѣнебрегне нѣтъ ще пощади нѣщо. Управленіето му и Настоятелството усърдно ще са стараятъ за напредъкъ му въ сяко отношение. Тѣхната воля обаче и тѣхното усердіе, ако не са подкрѣпватъ достодѣжно, на да ли ще могатъ да достигнатъ напълно гонимѣтъ цѣль. Тѣ са надѣятъ тождевременно че това общеполезно дѣло ще намѣри всѣкъдѣ помежду Българити благосклоненъ прѣимъ и че всякой по възможности, коп съ искусството си перо, коп съ вліятелното си име, единъ нравствено, други денежно, а вси непрѣменно съ ревностно прилежаніе за съборъ на едно значително число на спомоществованія ще му помогнатъ прилично за да може да са задържи, порасте и принесе плодѣтъ си съ изобиліе въ полза и слава по българското имя. Родолюбивити членове на Читалището въ Цариградъ прѣдпрѣхъ това дѣло съ пълно самоотверженіе, даже ако не събератъ съ вѣреме доста спомоществованія и съ прѣвидима почти денежна загуба, защото помислиха чето, колкото потребно въ днѣшнити обстоятелства ще бѣде при томъ и удобрено безъ исклученіе отъ здравомислящѣтъ часть на народа ни, и дано тѣ не бдѣтъ излѣгани въ това си благоочаяніе. За това тѣ са отправятъ до честолюбіето на първенцити, били тѣ духовни, били граждански, и на настоятелити си, и на читалищата, и на тѣй достопохвалнити дружества на ученолюбивити ни красенъ полъ, и на учителити и на търговцити, и на имотнити, и, въобще, на вси Българи и Българки, кадето тѣ и да са намиратъ, защото отъ сѣрце желаемъ штоо списаніето ни, благокусно наичено, да влиза достолепно не само въ общи заведенія учебни и въ къщи дѣто рече Бѣдностъ е твърдѣ малко позната, то смиренно да посѣшава и всякакви скромни жилища и колибкити дѣто науката е въ почетѣ, да прѣскача даже безпрѣпятствено гори и планини, да прѣплува съ доблестъ морета и рѣки, и тѣй да свързва, като жица илектрическа, българскити умствени възрѣнія. То, впрочемъ, и по умтревната си цѣна, и по съдържаніето си, и по стараніята които ще полага управленіето за да сѣ опростотворятъ и най-важнити въпроси, ще бѣде благопріятно за сички. Листовити му, вѣтъ отъ съвременната политика, ще са отворени за сѣки прѣдмѣтъ, даже настоятелството (обѣщава и една годна награда за членове одобрени и обнародвани. Колкото за языка, управленіето, при сичката важностъ която имъ справедливо отдава, на да ли ще можни съвсѣмъ тѣмъ да обнародва сякога подробни граматически и филологически изслѣдованія върху него безъ прѣварително одобреніе на една за това почти нарочито съставенна комисія, особено когато тѣя изслѣдованія зиматъ нѣкакши видъ на частни и недовършенни лични състязанія. Твърде по лесно обаче ще са прѣимватъ членове добръ съставени, ако и написани на каквото и да е българско нарѣчіе. Защото ако е вече законно чето тамъ дѣто не владѣе пълна свобода, напредъкътъ е нѣкакши слабъ, то е тысящкратно по неоспоримо, чето единъ языкъ който е още въ детинство-

то си не е възможно да са усвѣршенствува, ако всякой вѣтъ списателъ не би ималъ свобода да си изложи мислити какъ му е мило, стига само да бѣде той ясенъ и вразумителенъ.

Понеже прѣви брой ще са яви неотложно на идущія прѣви Октомврія, молимъ да ни са съобщени на скоро отъ всѣкаде числото на спомоществованіята за да не правимъ излишни разноски за излишни броеве. Всяка книжка на Читалището ще излиза редовно веднажъ въ петнадесять дни, и ще състои по настоящему отъ три печатни листа, послѣдній отъ които възможно е да са пълни обикновенно съ единъ избранъ романъ, който ще е на конецъ като една почивка отъ по важнити прѣжни прѣдмѣти.

Понеже цѣльта ни е само общото развитіе на народа, за което настоятелството прави и жертви више по горни отъ скромнити си матеріялни средства, а желаніето ни е отъ друга страна да влезе въ по-много рѣкъ периодическото ни списаніе, за това опредѣляме годишната му цѣна половинна лира турска и свършвами, като отправимъ най родолюбивити си и най благонадѣжнити прѣвѣтствованія къмъ ученлюбивити наши единородни, къмъ бдущити ни спомоществователи.

Всичко що са отнася до периодическото списаніе Читалище ще са отправя до настоятелството на българското читалище въ Цариградъ при българската черкова.

Настоятъ на Българ Читалище въ Цариградъ. Главнѣтъ Редакторъ Марко Д. Балабановъ.

ЗА ВЪСПИТАНИЕТО НА МОМИЧЕТАТА V.

За косвеннити изученія.

Има единъ други видъ чувствителностъ още по мъчна и още по важна, която трѣба да са даде на дѣцата, и тя е чувствителността на любовта. Щомъ едно дѣте стане кѣдрно за нея, тогива трѣба само да са обърне сѣрдцето му къмъ лица, които да му бдѣтъ полезни. Любовта ще го води почти на сичкити нѣща, които човѣкъ ще иска отъ него; тя е една здрава връзка съ която да са привлечя то къмъ доброто, стига само човѣкъ да знае да са служи съ нея; за страхуваніе не остава вече освѣнь извѣнмѣрството и лошото избираніе на обичливостити му. Нѣтъ има други дѣца, които са раждатъ хитри, покрити, хладнокрѣвни, отнасятъ тайно сичко на себѣ си; тѣ лѣжатъ родителити си, че нѣжността прави хората лѣгковѣрни тѣ са прѣструватъ че ги обичатъ; тѣ изучаватъ наклонностити ими за да са съобразаватъ съ тѣхъ: тѣ са показватъ по кротки отъ другити дѣца на тѣхната възраст, които дѣйствуватъ безъ прѣструваніе спорѣдъ расположеніето си; тѣхната склонливостъ, която крѣе една твърда воля, са показва една истинна кротостъ; и тѣхнѣтъ прѣсторенъ натуралъ не са развива съвършенно освѣнь когато не е вѣреме да са поправи.

Ако има въ дѣцата нѣкой натуралъ върху който възпитаніето неможи нищо да направи, можемъ да кажемъ чето той е този; нѣтъ при сичко туй трѣба да исповѣдаме чето тѣхното число е по голѣмо отъ колкото си въображаваме. Родителити неможатъ да са рѣшатъ да вѣрватъ чето тѣхните дѣца иматъ сѣрдцето си злѣ направено; когато тѣ не искатъ да го видятъ сами, никой не смѣе да ги убѣди, и злото са увѣличава непрестанно. Главнѣтъ лѣкъ ще бѣде да полагае дѣцата, още отъ прѣвата имъ възраст, въ една голѣма свобода да можете да откривате наклонностити имъ. Трѣба сѣкога да познавате дѣцата основно, прѣди да ги поправяте. Тѣ са природно простодушни и отворени; нѣтъ ако малко ги утѣкчити или имъ дадете единъ примѣръ за прѣструваніе, тѣ не са повър-

щатъ вече на тѣзи първа простота. Истинна е че Богъ само дава нѣжността и благосърдечіето; хората само можатъ да са стараятъ да я подбуждатъ чрѣзъ великодушни примѣри, чрѣзъ максими за честъ и за некористолоубіе, чрѣзъ прѣзрѣніето на хората, които обичатъ твърдѣ себѣ си. Трѣба да са опитвате да прѣдрасполагате отъ рано дѣцата, догдѣто не са изгубили тѣзи първа простота на най природниги движенія, на удоволстіето на едно сърдечно и взаимно пріятелство. Нищо друго не ще послужи за това, толкосъ отъ колкото най напрѣжъ да положите прѣди тѣхъ хора, които никогажъ да не имъ показватъ нѣщо жестоко, лъжливо, нязко и интересато. По добръ бы было да прѣпускате при тѣхъ хора, които бы имали други недостатъци и които да нѣматъ тѣзи послѣднати. Трѣба още да похвалявате дѣцата за сичко, което любовта ги подбужда да правятъ, стига тя да не бѣде твърдѣ безмѣрна или твърдѣ распалена. Трѣба още родителити да имъ са показватъ пълни отъ една искренна любовь къмъ тѣхъ; защото дѣцата са научватъ често отъ самити си родители да не обичатъ нищо. Най послѣ азъ быхъ искалъ да са не правятъ прѣвъ тѣхъ къмъ пріятелити сичкити излишни комплименти, сичкити прѣсторени заявленія за пріятелство и сичкити ласкателства, чрѣзъ които тѣ са научватъ да показватъ суѣгни образи къмъ лицата които трѣба да обичатъ.

Има единъ недостатъкъ противоположенъ на този който прѣдставихми, който е много повече обикновенъ въ момичегата; той е дѣто тѣ са пристрастватъ даже върху никаквито нѣща. Тѣ неможатъ да глѣдатъ двѣ лица които не сж добръ наедно безъ да зематъ въ сърдцето си страната на едного противъ другото; тѣ са сички пълни отъ любовь или умраза безъ основни; тѣ не виждатъ никакъвъ недостатъкъ въ туй, което уважватъ и никакво добро качество въ туй, което прѣзиратъ. Испърво не трѣба да са противите на туй чувство, защото противорѣчіето ще укрѣпи тѣзи фантази; нѣ трѣба малко помалко да заблѣжвате на едно младо лице че познавате по добръ отъ него туй което е добро въ туй, което оояча, и сичко, което е лошо въ туй, което му досажда. Старайте са, въ сжщото врѣме, да го докарвате да усѣща въ нѣкои случаи неудобството на недостатъцити, които са намиратъ въ туй, което го привлича, и удобството на прѣимжественнити качества, които са срѣщатъ въ туй, което му досажда; не го притѣснявайте и вий ще видите че то само ще са повърне. Слѣдъ това, заблѣжете му прѣминалити му упорствуванія съ най неразумнити обстоятелства; кажете му кротко че ще види сжщо онѣзи отъ които не е още излѣкувано, когато ще са свършатъ. Приказвайте му подобнити заблуждѣнія, въ които и вий бѣхте паднали когато бѣхте на неговата възраст. При сичко показвайте му, колкото е възможно по ущотително, голѣмото смѣшеніе на доброто и злото, което са намира въ сичко, което човѣкъ може да обия и да мрази за да ослабавате распаленността на нѣговити обичливости и на нѣговити отвратителности.

Не общавайте никога на дѣцата, за награди, примѣни или раскошества; съ туй вий ще имъ направите двѣ злини: първо ще имъ вдѣхнете уваженіе къмъ туй, което трѣба да прѣзиратъ; и второ,

ще си отнимате срѣдството да установявате други награди, които бы улеснили трудътъ. Пазете са да ги незаплашвате че ще ги набарате да четятъ, или да ги подчинявате на нѣкое правило. Колкото е възможно толкосъ по малко употрѣблявайте правилата; и когато неможете да избѣгнете да не направите нѣкое, трѣба да го направите кротко, безъ да му давате това име и да показвате сѣкога нѣкакъвъ реджонъ за удобството да са направятъ едно нѣщо въ едно врѣме и въ едно мѣсто по добръ отъ колкото въ едно друго.

Бихте убезсърдили дѣцата, ако не ги похвалявате никога когато правятъ добръ. Ако и хвалити да бѣждатъ за страхуваніе по причина на щеславіето, трѣба да са стараєте да ги употрѣблявате за да въздушявате дѣцата безъ да ги упоявате. Ний глѣдами че св. Павелъ ги употрѣблява често за да насърди слабити, и за да наложи по кротко поправленіето. Истинна е, че за да ги направите полезни, трѣба да ги подслаждате тѣжъ шото да имъ отнимате прѣкаленността и ласкателството. Можете още да възмѣждявате дѣцата съ невинни игри и смѣсени съ нѣкою индустрія, чрѣзъ расходки гдѣто разговорътъ да не бѣде безъ плодъ, чрѣзъ малки подаръци, които ще бѣждатъ вѣщи за награди, като образи, стампи, или медали, или географически карти, или позлатени книги.

ПАДАНИЕТО НА ФРАНЦУШКАТА ИМПЕРІЯ.

Първата часть отъ голѣмата военна драма, която са играе между Франція и Пруссія са свърши чрезъ едно ненадѣйно злочестіе.

Войската на Макъ-Махона са побѣди и направил договоръ! Дукътъ Маженга е раненъ и Императорътъ са прѣдаде плѣнникъ на царьтъ Гуліелма!

Тѣжъ Наполеонъ III, толкосъ твърдѣ въ доброто щастіе са остави да са събори отъ първото подухваніе на бурята, и изпълненъ отъ обезсърдчваніе като са прѣдава и остава другити въ бѣдствіето, той не е ималъ повѣреніе въ бѣдщето на народа на който бѣше началникътъ.

Слабъ предъ послѣдственни злополучія нѣ които неможатъ да бѣждатъ освѣнъ приврѣменни той даде на сички примѣрѣтъ на едно униіе, което е очевидно паданіето на неговата династія!

Като са предаде, Наполеонъ III отдѣли своята сѣдба отъ сѣдбата на народа; той волно произнесе раздѣленіето на Имперіята и на Франція!

Тѣжъ ето резултатътъ на тѣзи во на, прѣдпріята съ най виновната непрѣдвидливостъ, съ най лудата смѣлостъ.

Французката кръвъ и германската пролѣна на порои, европейското равновѣсіе расклатено и негли скжсано, сичко това за да са достигне на жалостното зрѣнище на единъ началникъ, който упадналъ и като пѣма повѣреніе въ себѣ си, мисли че народътъ върху който той царуваше толкосъ дълго врѣме не ще има доста мъжество за да противодѣйствува на лошето щастіе и да го побѣди.

Удивително чудо на сегашното изнеможеніе на характерити, което са съкращава въ тѣзи думи: — Имперіята прѣстана да съществува! Защото злѣ бычъ познавалъ нѣкой французкитъ народъ ако би мислялъ че слѣдъ актътъ на Наполеона III, той би могълъ още единъ пѣтъ да възлѣзе на прѣстолътъ или да са надѣва да покани сина си. Не. трѣба да го кажемъ: Наполеоновата династія прѣстана да съществува.

Нѣ въ сжщото врѣме, съ единъ страненъ начинъ би са излѣгалъ, ако мисли нѣкой че, защото императорътъ е плѣнникъ, войната е свършена. Колкото за насъ ний не вѣрваме; ний, напротивъ, мислимъ че сичко което стана до сега не е освѣнъ прѣдисловіето на туй което ще стане.

На този чясъ, не сж вече царъ Гуліелмъ и императоръ Наполеонъ, които сж лице срѣщу лице; нѣ Франція и Германія; Латинското плѣма и Англо-саксонското плѣма; сега войната за истребленіе ще начене.

Франція оставена на сама-себѣ-си, ще земе притѣжніе на сама-себѣ си въ сичката пълнота; като пѣма вече да мисли освѣнъ за себѣ си, ний вѣрваме че тя ще направи едно крайно усиліе исполнинско за да са избави и отхвърли отъ пазухата си завладѣтелната вѣлма.

Императорската знамя падна, — по волята на Наполеона III, — въ прахътъ на бойното поле при Седанъ; тѣжъ която ще са развѣва надъ Франція и надъ нѣвинити легіони, е народната знамя, знамята на свободата.

Още единъ пѣтъ, отъ наша страна, ето голѣмата война, която наченва и свѣтътъ ще са погърси отъ нея.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

отъ театъртъ на войната.

Парижъ 5 Септемврія. — Слѣдующата официјална депеша са пріѣ отъ Мюлузъ, съ дата отъ днѣсъ: непріятельтъ са явява на много точки отъ окржжіето като прѣминалъ Рейнъ срѣщу Кемеръ. Волнити пушкачи, волонтирити и народната гвардія тичатъ на срѣща му.

Берлинъ 6. — Официјално. Сентъ-Менхулъ 5 7-врія слѣдъ пладнѣ. Войската на Макъ-Махона са разби при Седанъ; тя смѣташе прѣди битката на Бомонъ, 30 августа, 120.000 души. Робити, наченаха да са принасятъ въ Германія; между тѣхъ има повече отъ 50 генерали. Нашити войски напрѣднуватъ къмъ Парижъ.

Парижъ 6. — « Официјалнитъ вѣстникъ » отъ тѣзи сутра обнародва една прокламация отъ приврѣменното правителство къмъ войската като казва: като уничтожява династіята, която бѣше сама отвѣственна за нашити нещастія, Франція испълнява едно спасително дѣло за да са избави. Народътъ имаше нужда да не зависа вече освѣнъ отъ само себе си и не смѣта освѣнъ върху двѣ нѣща: рѣшителността, която е непобѣдима, и вашето юначество подобно на което нѣма друго. Ний не сме правителството на една партія, нѣ правителството на народната защита: спасеніето на отечеството чрѣзъ войската и народътъ. Единъ декретъ уничтожява тимброто на вѣстницити и други списанія. Сичкити общественни чиновницити сж развързани отъ политическата си клѣтва, която е уничтожена. Французкити посланницити въ Лондонъ, Вiena и Сентъ Петербургъ са повикахъ отъ службити си; сѣкой германецъ не снабденъ съ едно особно упълномощеніе ще са задлѣжи да остави департаментити на Сена и Оазъ въ 24 чяса подъ наказаніе да са подложи на военнити закони. Официјалнитъ вѣстникъ обнародва още опредѣленіята на новити префекти. Пріятельтъ приближава повече и повече до Парижъ, една депеша извѣстява че пристигналъ въ Нюфшато. Единъ циркуларъ отъ Гамбета, министъръ на вътрѣшнити дѣла, казва: « нашата нова република не е едно правителство, което да позволява вътрѣшни разногласія и праздни распри; нѣ то е едно правителство за народна защита, една република за бой до смъртъ противъ завладѣтелити.

Парижъ 7. — Генералътъ Виноа прѣстигна неповреденъ вчера вечеръ въ Парижъ съ тринадесетъ врьволицити артилерія, единадесетъ врьволицити конница и четирнадесетъ врьволицити пешеходна войска; волонтирити и народнити гвардіи на горній Рейнъ недопуснали на непріятельтъ да прѣминне Рейнъ. Маршалътъ Макъ-Махонъ умрѣлъ.

Парижъ 7. — Официјалнити свѣдѣнія казватъ че прѣднити чясти на колонити на

пруската войска стоели още въ околности на Лаонъ и Еперней; догдѣто една друга депеша отъ Лаонъ казва че никои неприятелъ не са е още видѣлъ. Туль продължава да упорствува енергически. Привременното правителство декретира че Туль е заслужилъ на отечеството. Единъ циркуляръ отъ Юлія Фавра, министъръ на външните работи, съ дата отъ вчера, слѣдъ като доказва че е защищавалъ енергически политиката на мирътъ и че е искалъ да остави Германия свободна съ назначеніята си, слѣдъ като напомнева че прускіятъ царъ отъ своя страна е обявилъ че прави войната не противъ Франция нъ противъ династіята, казва: «династіята падна, свободна Франция става, прускіятъ царъ искали да продължава тѣзи нечестива война? Свободенъ е да земе отъ горѣ си тѣзи отвѣтственостъ прѣдъ свѣтътъ и прѣдъ исторіята. Ако тя е единъ позивъ, ний я приѣмаме, ний не ще отстъпимъ нити единъ прѣстъ отъ земята си, нити единъ камъкъ отъ твърдинити си. Единъ безчестенъ миръ ще бѣде една война за истрѣбленіе въ кратко врѣме. Ний не ще са договоримъ освѣнъ за единъ траятеленъ миръ. Нашиятъ интересъ е интересътъ на цѣла Европа; нъ быле сами, ний не ще отслабнемъ. Ний имами една войска рѣшена и твърдѣ добрѣ натѣмена и една ограда добрѣ установена; нъ ний имами при сичко гърдити на 300 хиляди ратници рѣшени да упорствуватъ дору до най послѣдніятъ човѣкъ. Слѣдъ калетата, ний имами оградити, слѣдъ оградити, баррикадити. Парижъ може да упорствува три мѣсяци и да побѣди; нъ ако той паднеше, Франция права на позивътъ му ще отмъсти за него. Ето това което Европа трѣба да знае, ний не зехми властѣта съ една друга цѣлъ: ний не бяхми я държали нити една минута ако ненамирахми населеніята на Парижъ и на цѣла Франция рѣшени да сподѣлятъ нашити рѣшенія. На късо, ний исками мирътъ, нъ ако продължаватъ противъ насъ тѣзи пагубна война, ний ще изпълнимъ нашата длъжностъ до края и имами твърдо увѣреніе че страната на правото и на правдата ще вѣстържествува.»

Берлинъ 7. — Неприятелската войска, която са договори и предаде при Седанъ смѣташе 14 отдѣленія пешеходна войска и 5 отдѣленія и половина конници съ артилерія и такжмити и. Въ битката отъ 1-ий ний уловихми 30,000 плѣнници и зехми нѣколко знами и много топови: Марешалтъ Макъ-Махонъ е тѣжко раненъ. Нашии загуби сж относително малки.

Парижъ 8. Официално. Окрѣжіето на Хавръ са обяви въ обсадно положеніе; министъртъ на външните работи рѣши че Г. дьо Мосбургъ извѣнрѣденъ проводникъ въ Виена ще продължава службити си. Едно рѣшеніе отъ полиційскіятъ профектъ (Г. Кератри) уволнява градскити службаша и състави едно ново тѣло нарѣченно «пазителни на общиятъ миръ.» Официалніятъ вѣстникъ обнародва едно писмо отъ Г. Васурна министъръ на съединенити американски държави въ Парижъ, който обявява че е приѣлъ упълномощеніе да припознае сегашното французско правителство и му съобщава честитеніята на правителството и на народътъ на съединенити държави; който казва че тѣ са научили съ ентузіазмъ за прогласеніето на тѣзи република която са установи безъ да са пролѣе нити една капка кръвъ и че

ще са придружатъ отъ се сърдце и симпатически на голѣмото движеніе, което вѣрватъ да бѣде плодотворно въ благополучни резултати за французскіятъ народъ и цѣлата човѣщина. Писмото напомнева традиционалното пріятелство, което съществува между двата народа и свършва като изражава радостѣта си за избраніето на Г. Юлія Фавра като министъръ на външните работи. Единъ циркуляръ отъ Г. Гамбета къмъ префектити казва: Не мислете освѣнъ за войната и за мѣркити, които тя трѣба да роди, вѣдворявайте тишината и безопасността за да придобіете съединеніето и повѣреніето, отложите сичко което не са отнася на народната защита или бы могло да и препятствува. Официалніятъ вѣстникъ опровергава слухътъ за единъ новъ заѣмъ и обявява че припасити на Парижъ са спорно достатѣчни за да ни усигорятъ храната на едно населеніе отъ 2 милиона души въ разстояніе на два мѣсяца.

Мадритъ 7. — Карлистното покушеніе несполучи съвсѣмъ. Отъ четити, които са бѣхж повдигнали, единити са распрѣснахж отъ колонити, които ги прислѣдвахж, а другити са прѣдадохж, като поискаха амнистія. Спокойствіето е пълно въ сичката страна.

Флоренція 8 Септември. — Италианското правителство повика подъ прѣпорецъ вторіятъ рѣдъ на 1848. Вѣстницити извѣстятъ че едно много живо смущеніе имало въ Римъ и въ папскити земи, които искатъ навлѣзваніето на италианската войска. Папскити сили укрѣпили Монтефискона. Бунтовницити ги гонѣли изотзадъ.

Слукътъ че една нѣкоя си сила прогласила че ще са въспротиви на рѣшѣніята на италианското правителство колкото за Римъ, сж безосновни.

Реймсъ 5 7-врія — 9 ч. вечеръ. Званично. Днесъ прускіятъ царъ влѣзе въ Реймсъ.

Лондра 6 7-врія. — Въ битката на Седанъ са уби колонелтъ Пемвертонъ. Англичянинъ чиновникъ.

Парижъ 9. — Официалніятъ вѣстникъ обнародва единъ декретъ съ дата отъ вчера, който свиква избирателнити сборове за 16 октомври за да изберѣтъ едно народно уставно събраніе; избраніята ще станатъ съ жреби, съобразно съ законътъ отъ 15 марта 1848.

Парижъ 9. — Числото на членовети на уставното събраніе ще бѣде 750 души. Дипломатическото тѣло като изяви че въ случай на завземаніе на Парижъ то ще са принуди да са отдалечи, правителството опрѣдѣли градътъ въ който ще стане събраніето му, и рѣши че и то ще са прѣдставлява въ събраніето отъ едно пълномощничество избрано отъ пазухата му. Това пълномощничество ще има за мисія да поддържа сношеніята съ чуждиги кабинети и да продължава въ департаментити народната загуба. Войската на великіятъ Дукъ Меклембурга Шверина заобикали Лаонъ и призова крѣпостѣта да са предаде, като извѣсти че ако не са предаде тѣзи сутра, Лаонъ ще престѣпни сѣдбата на Стразбургъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ

— Спорѣдъ Кореспондансъ Славъ сюзътъ между Парижъ и Копенхагенъ былъ сключенъ, когато Прусія за да отстрани тѣзи опасностъ, са задлѣжилаподъ гаранціята на Англія и Русія, да даде на

Данія, слѣдъ шесть мѣсеца отъ сключваніето на мирътъ, тѣзи частъ отъ севѣрній Шлезвигъ, който са населява отъ дански населенія, и да остави на посрѣдничеството на истити тѣзи двѣ сили съразмѣрностити въ конто 5 членъ отъ пражкіятъ трактатъ ще трѣба да намѣри изпълненіето си.

— Спорѣдъ берлинската военна Газета, 3 войски резерви са съставили въ Прусія. Двѣ други войски защищавали на северъ морскити области на Германия. Сичкити сили, които Прусія е вдигнала и може да вдигне на воененъ кракъ съставлявали, спорѣдъ истіятъ вѣстникъ, едно цѣло отъ около 1,500,000 ратници, на които устройството, въорѣженіето и управленіето не оставяли нищо да са желае.

— Народната германска партія отпраща една адреса на царътъ Гуліелма и на народа за да протестува противъ сѣкое случайно намѣсваніе на силити въ франко-пруската война.

— Знаино е че царъ Гуліелмъ опрѣдѣли за жилище на Наполеона III Вилхемсхемъ при Каселъ. Вилхемсхемъ е единъ отъ най хубавити сараи на Германия, който пжтешедственицити не прѣминуватъ безъ да посѣтятъ.

— Английскіятъ вѣстникъ Танисъ, който продължава да приѣма обвѣренностити на Прусія, извѣстятъ че петъ хиляди плана за крѣпостити на Парижъ са испратили на войската на царскіятъ пруски князь.

— Белгийската наблюдателна войска са съсрѣдоточявала повече и повече къмъ крайната граница на земята, отъ страната на Люксембургъ. Но голѣмата частъ отъ гарнизонътъ на Брюкселъ, и прѣдната гвардія трѣгнали за наблюдателната войска.

— Австрійскити народности неможатъ да са рѣшатъ да са отрѣкѣтъ отъ страхуваніето си отъ Русія. До сега тѣ са страхувахж отъ тѣзи сила, като отъ единъ неприятелъ, днѣсъ тѣ са страхуватъ отъ нея като отъ пріятелъ. Пятуваніето на конта Шотека отъ Сентъ-Петербургу до Виена положи въ беспокойство Унгарцити, които искахж да глѣдатъ въ тѣзи постѣпка на конта друго нѣщо отъ колкото едно просто пжтуваніе. Пестеръ Лондъ са страхува да нѣма нѣкои наченати договаранія за единъ проектъ на сюзъ съ Русія. «Единъ такъзвн сюзъ казва този вѣстникъ, не бы могълъ да са направи освѣнъ въ врѣда на Поляцити» и той призовава правителството да внимава за възможнити сѣтнини на една таквасъ политика. «На скоро, казва истіятъ вѣстникъ, Поляцити храняхж надѣждата за едно развитіе на тѣхната самостоятелност; нъ едно нечаянно измѣненіе са произведе въ намѣреніята на правителството и контътъ Потоки държи една непроницателна прѣдпазителностъ въ минутата въ която желаніята на нѣговити съотечественници щѣхж да са усществува.»

— Прочитами въ Глоа: Вътрѣшното положеніе на Италия чини една минута вниманіе. Дѣйствующата партія иска не само Римъ за столица, нъ събараніето на монархіята: тамъ е главна тайната на тѣзи италиански въорѣженія и двоумѣніето на правителството да са намѣси въ войната. Слѣдствіето на въпросътъ Римъ зависи отъ туй, което ще има вътрѣшніятъ въпросъ въ Франция.

(Цариградъ, 1 Септемврия 1870.)

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

отъ театрътъ на войната.

Троа 9 Септемврия. (Францушки изворъ). 4000 Прусси преминаха вчера презъ Витри. Тѣхните разгълвачи направиха голѣми испитванія въ съседни общини. Тѣ насъкадѣ обявяватъ въ името на прускіятъ царь че събираніето на рекрути е унищожено.

Парижъ 10. — Единъ декретъ дава воля да са пренесе въ Туръ наказателната камара и касаціонното сѣдилище. Ремпонъ-Лехенъ са опрѣдѣли главенъ директоръ на пощити. Телеграфическите кореспонденцији са спрѣни въ департаментътъ на Сена; бързити депеши ще продължаватъ да са прииматъ. Една депеша отъ Куломіеръ извѣстява че Пруссити са учяквали вчера вечеръ въ Ферте подъ Жуаръ. Швейцарія и Италия припознаха францушката република.

Берлинъ 10. — Слѣдующата званична депеша съ дата отъ вчера вечеръ са прѣв отъ Реймсъ: Освѣнъ 25,000 души поробени въ битката при Седанъ, 83,000 души отъ които 4,000 офицери са поробиха съ договорътъ отъ 2-ий; Ако приложимъ на тѣзи числа 14,000 ранени и около 3,000 души распрѣснати въ Белгія ще са докаже че цѣлото число на войската на Макъ-Махона прѣди битката при Бомонъ е било почти 150,000 души.

Флоренція 10. — Контътъ Санъ Мартино, който отиде въ Римъ съ мисія отъ италианското правителство ще даде на Папата сичкити увѣренія за иълната му духовна независимостъ. Другити сили отговориха на съобщеніето на италианското правителство като са обявиха безинтересни въ политическите въпроси относително за римската земя. Сега прочее не остава друго освѣнъ да са урѣдятъ духовните въпроси.

Парижъ 10. — Свѣдѣнія съобщени отъ министра на вътрѣшнитѣ дѣла: Пруссити престигнаха въ Шато Тиерри, Монтираи, тѣ държатъ една строга дисциплина и не позволяватъ грабителствата; съобщеніята по желѣзенъ пѣтъ са свободни отъ Парижъ до Ноженъ на Сена, Шомонъ, Мюлузъ и Балъ; пруски отдѣленія приближаватъ до Крѣпи и Компіенъ. Префектътъ на департаментътъ на Возгити извѣстява че положеніето на департаментътъ е улущено, че никакво движение на пруски войски не са забѣлежило въ тѣхъ мѣста, че Тулъ продължава да упорствува като гарнизонътъ правялъ чести и побѣдоносни излизанія, че слухъ са прѣска че Безенъ застрашавалъ непріятельтъ подъ Мецъ и че направилъ единъ дързостенъ и бръвъ вървежъ къмъ Понтъ-а-Мусонъ и че прускити войски са съсредоточени около Стразбургъ.

Парижъ 11. — Официалниятъ вѣстникъ обнародва единъ декретъ, който продължава отлаганіето на сроковети върху търговскити работи до 14 октомврия. Г. Мерсиеръ дьо Лостендъ, францушки министъръ въ Мадридъ, са повѣка отъ службити си. Едно писмо отъ Г. Олозага извѣстява на министра по външнитѣ работи че Испанія припознава францушката република. Г-нъ Юлій Фавръ въ отговорътъ си казва: « тѣчно на този чясъ са явява политическата мъдрость, която съединяваше въ истіятъ вързолъ три народи истинно братя и които, за да намѣрятъ родственити си титли, не чякатъ освѣнъ знакътъ на свободата. » Тіонвилъ и Монмедъ увороствуватъ непрестанно съ голѣмо мжжество. Базенъ не е оскжденъ отъ нищо. Едно писмо отъ Макъ-Махона до министра на войната съ дата отъ Понтъ-О-Боа извѣстява че когато състояніето на раната му позволи той ще поиска отъ Пруссити да го испратятъ като плѣнникъ въ Германія.

Лондонъ 10. — Увѣрватъ че францушката императрица престигнала въ Бидъ въ островътъ Вигтъ.

Флоренція 11. — Царьтъ заповѣда тѣзи сутра на царскити войски да влѣзатъ въ римскити области. Едно окръжно писмо отъ министерството на външнитѣ работи доказва че опасностити на сънерничеството, което съществува между римското правителство и Италия сж направили необходимо туй завземаніе.

Парижъ 12. — Официалниятъ вѣстникъ отъ тѣзи сутра извѣстява че Тьеръ ще тръгне тѣзи вечеръ съ мисія за Лондонъ и че ще отиде сѣти въ Сентъ-Петербургъ и Виена. Отъ сичкити свѣдѣнія прѣити отъ министерството произлиза че Пруссити са влѣзли тѣзи ношъ въ Мо и Мелюпъ. Голлоа увѣрва че Англія вржчила въ сжббота на прускіятъ царь една нота съ която иска едно премиріе въ името на неутралнитѣ сили, нъ че прускіятъ царь не отговорилъ още. Писмото на Макъ-Махона до министерството носи дата 7 септемврия.

— Генералъ Игнатіевъ, руски посланикъ, който ще остави незабавно Цариградъ за да отиде въ Петербургъ, има честь да са приеме миналата сжббота отъ Султана въ ауденція.

— Виенскити вѣстници говорятъ че единъ франко-руско-американски съюзъ щѣлъ да са склучи скоро.

— Г. Михайловски, членъ отъ административниятъ съвѣтъ на общенародното просвѣщеніе, са вскачи на чинъ Мутемаизъ.

— Г. Виконгъ Делажероніеръ, францушки посланикъ тръгнува утрѣ за Парижъ.